

## הַלְבוֹת בָּלִים פֶּרֶק כּד

א. אֱלוֹ עוֹרוֹת מִטְמֵאִין בַּמִּדְרָס: עוֹר שֶׁחָשַׁב עָלָיו לְשִׁטְחוֹ, וְעוֹר שֶׁמִּנִּיחִין עַל הַמִּטּוֹת מְלַמְעֵלָה לִישֵׁן עָלָיו, וְעוֹר שֶׁמִּנִּיחִין עַל הַחֲמֹר תַּחַת הַמִּשְׁאוּי, וְעוֹר שֶׁמִּנִּיחִין בַּעֲרֵס תַּחַת הַקָּטָן, וְעוֹר הַכּר, וְעוֹר הַכֶּסֶת.

ב. וְכֵן עוֹר שֶׁמִּנִּיחִין תַּחַת הַשִּׁלְחָן בְּעֵת הָאֲכִילָה כְּדִי שִׁיפְלוּ עָלָיו הַפְּרוֹרִין, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִשְׁעָן עָלָיו בְּרָגְלוֹ; וְעוֹר שֶׁחֹגֵר הַחֲמֹר עָלָיו, וְעוֹר שֶׁחֹגֵר נוֹפֵץ הַפֶּשֶׁתָּן עָלָיו בְּעֵת שְׁנוּפֵץ, וְעוֹר שֶׁמִּנִּיחַ הַסֶּבֶל עַל כְּתָפוֹ בְּעֵת שְׁסוּבֵל, וְעוֹר שֶׁמִּנִּיחַ הָרוּפָא עַל בְּרָכָיו בְּעֵת שִׁמְפִּיס הַשְּׁחִינִין: מִפְּנֵי שֶׁכָּל אֱלוֹ הָעוֹרוֹת, יוֹשֵׁב עָלֵיהֶן.

ג. וְכֵן עוֹר הַלֵּב שֶׁלְקָטָן, שֶׁרִירוֹ יוֹרֵד עָלָיו כְּדִי שֶׁלֹא יִפְסִיד בְּגָדָיו; וְעוֹר שֶׁעָשָׂהוּ לְהִיּוֹת נוֹתֵנוּ עַל לְבֹו בְּעֵת הַקָּצִיר מִפְּנֵי הַשָּׂרֵב, וְעוֹר שֶׁלּוֹפְפִין בּוֹ הַכֶּסֶת; וְעוֹר הַתְּפוֹר כְּמוֹ תְּבֵה שֶׁמִּנִּיחִין בּוֹ הַבְּגָדִים: שֶׁכָּל אֱלוֹ מִתְּהַפְּכִין עָלֵיהֶן, וְנִשְׁעָנִין עָלֵיהֶן. וְכָל הָעוֹרוֹת הַמִּטְמְאוֹת בַּמִּדְרָס, אֵינָן מִטְמְאוֹת עַד שִׁיְהִיָּה כִּשְׁעוֹר חֲמִשָּׁה טַפָּחִים.

ד. וְאֱלוֹ עוֹרוֹת שֶׁאֵין מִטְמֵאִין בַּמִּדְרָס: עוֹר שֶׁחֹגֵר סוֹרֵק הַצֶּמֶר בְּעֵת שְׁסוֹרֵק, וְעוֹר שֶׁלּוֹפֶף בּוֹ הַצֶּמֶר הַסְּרוּק, וְעוֹר שֶׁלּוֹפֶף בּוֹ הָאֲרָגְמָן. וְכָל מִטְמְאוֹת בִּשְׂאֵר טְמְאוֹת.

ה. עוֹר שֶׁעָשָׂהוּ חֲפוּי לְכָלִים, טָהוֹר מְכֻלָּם. עָשָׂהוּ חֲפוּי לְמִשְׁקֵלֶת מְקַבֵּל שְׂאֵר טְמְאוֹת, שֶׁהֵרִי נַעֲשֶׂה לְקַבֵּלָהּ; וְאֵינּוּ מִטְמֵא בַּמִּדְרָס. עוֹר שֶׁעָשָׂהוּ לְעַקְבוֹ וּלְפָרְסָתוֹ אִם חוֹפֶה אֶת רֹב הָרֶגֶל, מִטְמֵא; וְאִם לֹאוֹ, טָהוֹר. מִנְּעֵל שֶׁעַל הָאֲמוּם אֵף עַל פִּי שְׁעָדִין לֹא לְבָשׁוּ אָדָם, הֵרִי זֶה מִטְמֵא בַּמִּדְרָס: שֶׁכֹּכֵר נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

ו. כָּל עוֹר הָרְאוּי לְהִטְמֵא בַּמִּדְרָס, וְאֵינּוּ חֹסֵר מְלֹאכָה הַמַּחֲשָׁבָה מִטְמְאָתוֹ; וְאִם חָשַׁב עָלָיו לְהִיּוֹת עוֹר שִׁלְחָן וְכִיּוֹצָא בּוֹ, הֵרִי זֶה מִטְמֵא בַּמִּדְרָס. וְאִם הָיָה חֹסֵר מְלֹאכָה אֵין הַמַּחֲשָׁבָה מוֹעֵלֶת בּוֹ, עַד שֶׁתִּגְמַר מְלֹאכְתּוֹ: חוּץ מִהָעוֹר שֶׁמַּחֲפִין בּוֹ הַמָּרְכָב מִפְּנֵי הָאֵבֶק שֶׁהַמַּחֲשָׁבָה מוֹעֵלֶת בּוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹא נִגְמְרָה מְלֹאכְתּוֹ.

ז. בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּעוֹרוֹת בַּעַל הַבֵּית; אֲבָל עוֹרוֹת הָעֶבְדִּין, שֶׁסֶתֶם לְמִכִּירָה אֵין הַמַּחֲשָׁבָה מִטְמְאָתָן, עַד שִׁיעֲשֶׂה בָהֶן מַעֲשֶׂה וַיִּכִּין אוֹתָן לְמִדְרָס.

ח. אֵין אָדָם מִטְמֵא בַּמִּדְרָס מִשְׁכָּב אוֹ מָרְכָב שֶׁאֵינּוּ שְׁלוּ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהִנֵּגַע בְּמִשְׁכָּבוֹ" (ראוּה וּיקרא טו, ה; וּיקרא טו, כא). גָּזַל מִשְׁכָּב וְדָרַס עָלָיו בְּלֹא נִגְיעָה, הֵרִי זֶה טָהוֹר; וְאִם נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים, טְמֵא.

ט. גָּנַב מִשְׁכָּב, וַיֵּשֶׁב עָלָיו הֵרִי זֶה טְמֵא: שֶׁחֲזַקְתּוֹ שֶׁנִּתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים, שֶׁאֵינָן יוֹדְעִים מִי גָּנְבוֹ. וְאִם נוֹדַע שְׁעָדִין לֹא נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים, הֵרִי זֶה טָהוֹר.

י. לְפִיכָף גָּנַב שְׁגָנַב עוֹר, וַחֲשַׁב עָלָיו לְשִׁכִּיבָה הַמַּחֲשָׁבָה מוֹעֵלֶת בּוֹ, וּמִטְמֵא בַּמִּדְרָס; אֲבָל הַגִּזְלָן אֵין מַחֲשָׁבָתוֹ מוֹעֵלֶת, אִלָּא אִם כֵּן נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים.

יא. עוֹר שֶׁנִּטְמֵא בַּמִּדְרָס, וְהִתְחִיל לְקָרְעוֹ רְצוּעוֹת הֵרִי הוּא בְּטְמְאָתוֹ, עַד שִׁיִּמְעֻטְנוּ פָחוֹת פָּחוֹת מִחֲמִשָּׁה טַפָּחִים.

יב. כל כלי עזר שנשטמא במדרס הזב, ושנהו לכלי אחר אם שנהו מן הפשוט לפשוט, הרי הוא בטמאתו; שנהו מן הפשוט למקבל, ומן המקבל לפשוט טהור. ובבגד, הכל טמא.

יג. כיצד: חמת שעשיה שטיח, ושטיח שעשהו חמת טהור; אבל חמת שנשטמא מדרס, ועשיה תרמל, או תרמל, שעשהו חמת הרי הן מדרס כשהיו. כר שלבגד שנשטמא במדרס, ועשהו סדין, או סדין שעשהו כר או כסת, בגד שעשהו מטפחת, או מטפחת שעשאה כסת הרי הן מדרס כשהיו.

יד. כלים שעיקר עשייתן לקבלה ולמשכב כאחד, כגון הכרים והכסתות והשקין והמרצופין אם נפתחו אף על פי שטהרו מלהטמא במת ובשאר טמאות, מפני שאינן יכולין לקבל, הרי הן מטמאין במדרס, שעדין הן ראויין למדרס.

טו. אבל כלים שעיקר עשייתן לקבלה בלבד, כגון החמת והתרמל אם היו גדולים, כדי שיהיו ראויין לישוב עליהן הואיל ויושבין עליהן מפני גדלן, הרי הן מטמאין במדרס כל זמן שהן שלמים. נפתחו, ואף על פי שאפשר עדין לישוב עליהן הרי אלו אין מטמאין במדרס, שעיקר עשייתן לקבלה בלבד, והואיל ובטלו מלקבל, טהרו מלהטמא לא בשאר טמאות ולא במדרס.

טז. וכמה הוא שעורן ויהיו ראויין למדרס: החמת, שבעת קבין; והילקוט, חמשת קבין; והקלסטר שתולין בו השעורים בראש הבהמה, ארבעת קבין; והכריתות שמערין בהן המים, סאה. ופחות מן השעורין האלו אינן ראויין למדרס, ואין דרך העם לישוב עליהן.

יז. נפתחו, וצרר מקום הפחת הרי הן טהורין, וכאלו לא קשר מקום הפחת. וכל החמתות שנפתחו וצררן טהורות, חוץ משלעזרביים: מפני שכך הוא דרכן תמיד לצררן. וחמת חלילין אינה מטמא במדרס, שהרי אינה ראויה למדרס.